

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z powództwa G.P.
przeciwko E. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.
o odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w dniu 18 lutego 2026 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego
w Gliwicach z dnia 8 października 2024 r., sygn. akt VIII Pa 82/24,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

DS

UZASADNIENIE

Powód G.P. wniósł pozew przeciwko E. sp. z o.o. w K. (poprzednio E1. sp. zo.o. w G.) o zasądzenie na swoją rzecz kwoty 55.500 zł, z tytułu odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty. W uzasadnieniu powód wskazał, że był zatrudniony u pozwanej i jej poprzednika prawnego od 30 października 2015 r., a jego wynagrodzenie zasadnicze wynosiło 18.500 zł brutto. Podano, powód 24 stycznia 2020 r. otrzymał wypowiedzenie umowy o pracę z okresem wypowiedzenia upływającym 30 kwietnia 2020 r. Jako przyczynę wypowiedzenia wskazano niezadawalające w porównaniu z innymi pracownikami, wyniki i efekty pracy powoda. Wskazano, że powód nie spełniał też wymagań

związanych z proaktywną postawą (m.in. poszukiwaniem nowych rozwiązań) oraz dopuścił się nienależytego wykonania niektórych innych obowiązków pracowniczych.

Sąd Rejonowy w Gliwicach VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z 7 marca 202 r. (sygn. akt VI P 48/20), wydanym w sprawie z powództwa G.P. przeciwko E. sp. z o.o. (poprzednio E1. sp. z o.o. w G.), o odszkodowanie, w związku z wypowiedzeniem umowy o pracę, oddalił powództwo oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 180 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia.

Na skutek apelacji powoda i zażalenia pozwanej, Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z 8 października 2024 r. (sygn. akt VIII Pa 82/24; sygn. akt VIII Pz 15/24): w punkcie pierwszym zmienił zaskarżony wyrok w całości w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 55.500 zł z ustawowymi odsetkami od 26 maja 2020 r., tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę (ppkt a) i kwotę 2.955 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia pozwanej wyroku (ppkt b) oraz w punkcie drugim odrzucił apelację w pozostałym zakresie, w punkcie trzecim oddalił zażalenie, a w punkcie czwartym wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 745 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, od dnia uprawomocnienia orzeczenia o kosztach, tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem II instancji.

Skargę kasacyjną do Sadu Najwyższego wywiodła pozwana spółka, zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w części, co do punktów 1 lit. a i b oraz 4, zarzucając:

1. naruszenie prawa materialnego, tj.: art. 32 § 1 w zw. z art. 30 § 4 w zw. z art. 45 § 1 k.p., poprzez ich błędną wykładnię polegającą na tym, że zdaniem Sądu Okręgowego dla wykazania prawdziwości i konkretności przyczyn wypowiedzenia umowy o pracę, w toku postępowania sądowego pracodawca zobligowany jest do wykazania wystąpienia przyczyn ujętych w

treści wypowiedzenia umowy o pracę w ich literalnym i dosłownym brzmieniu, podczas gdy w rzeczywistości dla uznania przyczyn wypowiedzenia umowy o pracę za prawdziwe i konkretne wystarczające jest wykazanie ich wystąpienia w postępowaniu sądowym, poprzez użycie innych zwrotów i sformułowań, niż wskazane w treści wypowiedzenia, o ile nie mają one innego znaczenia i nie dotyczą innych zdarzeń;

2. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 382 k.p.c., poprzez pominięcie istotnej części zebranego w sprawie materiału dowodowego i wydanie orzeczenia z pominięciem wyników postępowania dowodowego przeprowadzonego przez Sąd I instancji i poczynionych ustaleń, a to:
 1. zeznań świadków: Ł.K. (e-protokół z 28 marca 2022 r. od 00:09:46 do 1:22:20); A.L. (e-protokół od 00:04:48 do 00:48:09). M.B. (e-protokół z 13 września 2023 r. od 00:50:52 do 1:39:58), M.B1. (e-protokół z 5 września 2023 r. od 1:12:37 do 02:33:53), B.G. (e-protokół z 4 kwietnia 2023 r. od 00:02:31 do 00:33:48), T.S. (e-protokół z 4 kwietnia 2023 r. od 00:36:37 do 00:57:22), którymi potwierdzono zaistnienie przyczyn wypowiedzenia, z tym że poprzez użycie innych zwrotów i sformułowań niż w samej treści wypowiedzenia, które było bardziej skonkretyzowane i odnosiło się do konkretnych zdarzeń;
 2. zapisów rozmów z 2 grudnia 2019 r. (k. 104,108-111), którymi potwierdzono zaistnienie przyczyn wypowiedzenia, z tym że poprzez użycie innych zwrotów i sformułowań niż w samej treści wypowiedzenia, które było bardziej skonkretyzowane i odnosiło się do konkretnych zdarzeń;
 3. oceny pracy powoda, która za I półrocze 2019 r. dawała średnią 3,0, a za II półrocze 2019 r. dawała średnią 2,09 - w 5-stopniowej skali przy 11 czynnikach podlegających ocenie, co wykazało pogorszenie jakości pracy powoda i wskazywało na jej niską jakość;
 4. treści wypowiedzenia, która nie była bardzo ogólna i nie następowała bez wskazywania jakichkolwiek konkretów.

W związku ze stawianymi zarzutami, skarżąca wniosła o:

1. przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi, z pozostawieniem mu rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego;
3. w przypadku uznania przez Sąd Najwyższy, że podstawa naruszenia prawa materialnego jest oczywiście uzasadniona, a podstawy naruszenia przepisów postępowania okazałyby się nieuzasadnione - uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonym zakresie oraz jego zmianę, poprzez oddalenie w całości apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego przez radcę prawnego, według norm przepisanych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca wskazała, że w pierwszej kolejności w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, zaś gdyby Sąd Najwyższy nie podzielił tego stanowiska, wówczas w ocenie skarżącej wskazać należy na oczywiste uzasadnienie skargi kasacyjnej.

W uzasadnieniu wniosku, w odniesieniu do występowania istotnego zagadnienia prawnego, skarżąca wskazała, że polega ono na konieczności ustalenia, w jakim zakresie w postępowaniu przed sądem pracy pracodawca, jako strona pozwana w sprawie z odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę powinien wykazać, że przyczyny wskazane w wypowiedzeniu są prawdziwe i konkretne, tj. czy powinno to być czynione jedynie w warstwie językowej dosłownie tak, jak zostały one ujęte w wypowiedzeniu, czy raczej w warstwie funkcjonalnej, poprzez wykazanie zaistnienia naruszeń w świadczeniu pracy ujętych w wypowiedzeniu, ale przy dopuszczalnym użyciu innych sformułowań, co oczywiście nie może prowadzić do ustalenia innych przyczyn, niż ujęte w wypowiedzeniu.

W odniesieniu natomiast do oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, skarżąca zaznaczyła, że gdyby Sąd Najwyższy nie przyjął argumentacji dowodzącej o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego, to skargę kasacyjną należy potraktować jako oczywiście uzasadnioną, albowiem przy takim stanowisku jedynym możliwym rozwiązaniem jest uznanie, że przecież nie o warstwę językową chodzi w wykazaniu w postępowaniu sądowym prawdziwości i konkretności

przyczyn wypowiedzenia, ale o funkcjonalną - to jest nie powinno być istotne przy użyciu jakich słów i sformułowań przeprowadzone dowody potwierdzają treść wypowiedzenia, ale czy logicznie i funkcjonalnie ich treść potwierdza, że wypowiedzenie było uzasadnione.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna pozwanego nie kwalifikuje się do przyjęcia i merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie przypomnienia wymaga, że skarga kasacyjna podlega badaniu (na etapie przedsądu) w zakresie spełnienia przez nią warunków formalnych. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli tak zwanego przedsądu, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. do czterech ma, w konsekwencji, zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie, nawet takiej, w której prawomocne orzeczenie zostało wydane w warunkach błędu w subsumpcji, czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym bowiem razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a jego zadaniem nie jest przecież dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

Formułując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona skarżąca wskazała, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, a ewentualnie „na wypadek gdyby Sąd Najwyższy nie uznał powyższego za istotne zagadnienie prawne do wyjaśnienia, na przykład z uwagi na ugruntowane orzecznictwo” skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona – przywołano więc przesłanki przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt. 1 i pkt 4 k.p.c. Trzeba więc przede wszystkim zwrócić uwagę, że wadliwy jest sam sposób sformułowania wniosku – co świadczy o jego bezpodstawności. Nie można bowiem twierdzić, że skarga jest oczywiście uzasadniona - co oznacza oczywistą bezzasadność zaskarżonego orzeczenia, a więc niewymagającą jakichkolwiek dociekań lub analiz, a jednocześnie wskazywać na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego - wymagającego z natury rzeczy pogłębionych rozważań (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 17 lipca 2019 r., III CSK 148/19, LEX nr 2751796 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 577/17, LEX nr 2497710). Tego typu argumentacja, nawet w sytuacji podnoszenia jej w sposób „ewentualny”, podważa zasadność wniosku.

Strona skarżąca nie wykazała także rzeczywistego występowania przywoływanej przez siebie przesłanki przedsądu, jaką jest istnienie istotnego zagadnienia prawnego, w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt. 1 k.p.c. W uzasadnieniu wniosku, wskazującego na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, winno zostać sformułowane zagadnienie prawne oraz powinny zostać przedstawione argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym w judykaturze, skarżący ma w tym zakresie obowiązek wywiedzenia i uzasadnienia występującego w sprawie problemu prawnego w sposób zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 19 marca 2012 r., II PK 296/11, LEX nr 1214580; 11 czerwca 2013 r., II UK 71/13, LEX nr 1331300; 16 maja 2018 r., III UK 151/17, LEX nr 2553867; 12 maja 2021 r., I USK 163/21, LEX nr 3252537). Oznacza to w praktyce, że zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z

dokonanych przez sąd ustaleń (wyrok Sądu Najwyższego z 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNAPiUS 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571 czy z 5 lipca 2023 r., I CSK 6182/22, LEX nr 3578533), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. A. Góra-Błaszczkowska, Środki zaskarżenia w postępowaniu cywilnym. Komentarz do art. 367-424¹² k.p.c., Warszawa 2014, komentarz do art. 398⁹ wraz z przytoczonym orzecznictwem; postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179, z 13 lipca 2023 r., I CSK 2570/22, LEX nr 3582702), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub funkcje precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub gdy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468, z 7 lutego 2019 r., I UK 29/18, LEX nr 2617355 i z 27 kwietnia 2021 r., II PSK 68/21, LEX nr 3252281).

W tym miejscu należy podkreślić, że kwestia dostatecznie konkretnego i zrozumiałego dla pracownika wskazania przyczyny wypowiedzenia jest okolicznością faktyczną (wyroki Sądu Najwyższego: z 19 stycznia 2000 r., I PKN 481/99, OSNAPiUS 2001 Nr 11, poz. 373; z 25 lutego 2016 r., II PK 363/14, LEX nr 2019536), co wobec związania Sądu Najwyższego ustalonym stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) wyłącza nie tylko przeprowadzenie w jakimkolwiek zakresie dowodów, lecz także badanie, czy sąd drugiej instancji nie przekroczył granic swobodnej ich oceny. Sposób wskazania przyczyny, o której mowa w art. 30 § 4 k.p., nie został przez ustawodawcę określony. Nie ma zatem jednolitego,

powszechnego wzorca prawidłowego wskazania pracownikowi przyczyny rozwiązania stosunku pracy. Dlatego też należy zaaprobować rozwiązanie, że ocena czy przyczyna ustania zatrudnienia została wskazana pracownikowi właściwie, to jest w sposób przewidziany w art. 30 § 4 k.p., będzie wymagała rozważenia wszelkich okoliczności każdego konkretnego przypadku, w tym także czy podane pracownikowi okoliczności są dla niego dostatecznie zrozumiałe (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 23 maja 2019 r., III PK 71/18, LEX nr 2673109; z 10 maja 2018 r., II PK 74/17, LEX nr 2488653 oraz z 12 kwietnia 2018 r., I PK 19/17, LEX nr 2492099).

Jeżeli natomiast chodzi o drugą ze wskazanych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przesłanek przedsadu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, to zwrócić należy uwagę, że strona skarżąca nie uzasadniła w ogóle wniosku w tym zakresie. Tymczasem odwołanie się do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, iż przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że strona skarżąca musi wskazać, w czym (w jej ocenie) wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Strona skarżąca powinna więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 75; z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126 i z 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774). Ponadto, przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). Takiej okoliczności strona skarżąca jednak także nie wykazała.

Na marginesie należy także podkreślić, że przepis art. 382 k.p.c. może tylko wyjątkowo stanowić usprawiedliwioną podstawę skargi kasacyjnej, jeżeli skarżący wykaże, że sąd drugiej instancji bezpodstawnie pominął część zebranego w sprawie materiału, orzekając wyłącznie na podstawie materiału zgromadzonego przed sądem pierwszej instancji albo oparł swe merytoryczne orzeczenie na własnym materiale, z pominięciem wyników postępowania dowodowego przeprowadzonego przez sąd pierwszej instancji, a uchybienie to, mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Należy przy tym odróżnić sytuację, w której sąd drugiej instancji nie uzupełnia postępowania dowodowego od sytuacji, gdy sąd przy ferowaniu wyroku pomija materiał zgromadzony w sprawie. Regulacja z art. 382 k.p.c. ma charakter ogólnych wytycznych, skierowanych do sądu orzekającego w danej sprawie, wobec czego ze swej istoty nie może być w postępowaniu apelacyjnym naruszona (samodzielnie) w sposób kwalifikowany, widoczny „na pierwszy rzut oka. (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z 3 grudnia 2025 r., III USK 367/24, Legalis nr 3314458).

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

DS.

[a.ł]